

לודמיר

מקושרים לצדיק מאז ועד היום

להפצת משנתו ותורתו הבהירה של
הרה"ק רבי שלמה מקארלין זי"ע
 סיפורים ותולדותיו, ותולדות זרעו אחריו

שבוע של חיים

מתורתו של רבינו ותלמידיו הק'

פרשת דברים

וידבר ה' אלי (ב, ז). איתא שכל ל"ח שנה שהיו ישראל במדבר לא ייחד הקב"ה הדיבור אליהם. ולכאורה הוא תמוה הלא כמה פעמים כתיב בתורה 'ויאמר'. רק האמת הוא כלל גדול, כי שנים שהם אוהבים זה את זה, הגם שהם מדברים ביניהם דברי קשות, הכל הוא מגדל האהבה. אבל מי שאינו אוהב את חברו, אזי כשהוא מדבר עמו אינו מדבר רק דברים רכים ובנחת. לזאת כל הל"ח שנה לא ייחד 'הדיבור' אליהם, רק דיבר עמהם באמירה רכה, ואחר כך כשנפתים עמהם, אזי כתיב 'וידבר' היינו דברי קשות וכו', כי אחר שהוא אוהב אותם באמת, תדבר עמהם קשות ביראה ופחד, ומזה יבוא לידי אהבה רבה. (בית אהרן ק"י)

אחינו המסו את לבבנו (א, כח). 'אחינו' - טעמו תלישא קטנה, 'המסו את לבבנו' - בטעם קדמא ואולא. רומז באהבת חברים שצריך לשמור מאוד מפירוד הלבבות במעוטא דמעוטא, שכיון שנעשה ח"ו איזה פירוד ותלישא קטנה ב'אחינו', אזי - 'המסו את לבבנו' קדמא ואולא, הפירוד הולך וגדול ח"ו, והחכם עיניו בראשו.

(בית אהרן קמא, ג)

אוכל תשברו מאתם בכסף (ב, א). לשון נכספה ותאוה, תשברו.

(ליקוטים מהרה"ק רבי אשר מסטאלין זי"ע)

(בית אהרן קמא, א)

קדושת הקדוש

אמרים מובחרים, יקרים ומאירים, מתוך הספר 'קדושת הקדוש' הנמצא בשלבי עריכה

הכל בדקדוק

הרה"ק מלעכוויטש אמר, מיר האבין מקבל גיווען פונים רבין [-הרה"ק רבי שלמה מקארלין]: **אז קיין איבריגען שמעק טאביק זאל מעהן נישט טוהן** [-מהרבי קבלנו, אפילו הרחת טבק מיותרת לא לעשות].
 (שמע שלמה השלם והמפואר ענינים אות רכו)

עיטורי קדוש

חלק הסיפורים, עמוד שני"ה).

תכסיסי מלחמה

מעלה נוספת וגדולה יש לפרישות ממותרות, שהיא משמשת כאימון למלחמה מול הניסיונות בדברים האסורים. כאשר אדם מתרגל להשקית את רצונותיו בדברים המותרים, הוא מחזק בכך את יכולתו להתגבר בקלות רבה יותר על דברים אסורים כאשר יגיע אליהם. כפי שכותב על כך הרה"ק מפאסצנא בספר 'הכשרת האברכים' (פרק ט):
 "כמו שאי אפשר לאיש מלחמה שיצא ישר אל שדה קרב מבלי אשר ילמד מקודם קשת.. ועוד טרם שונא הגמור אויב נפשו בא נגדו לרצחו נפש בין רגע, מוכרח הוא ללמד את עצמו במי שרק מתנגד לו. כלומר, בבן עמו שאינו שונא רק מתנגדו, ולא בא לרצחו נפש. כידוע מלימודי המלחמה, שמצבא אחד מתפלגים שתי מפלגות להתאבק זה נגד זה, ואם בהם יעמוד ואת שונאו זה הקל ינצח, אז יתקשה לבו. ויעשה כולו לגבור ואיש מלחמה, שלא ירך לבבו ולא יפול רוחו רק ילחם וינצח.

כן גם מי שמעלים עין מן רחשי לבו הקטנים שאין בהם איסור, וגם רצונו בהם מעט הוא, ולא חומד להם כל כך, ויעזוב אותם לחמוד ולעשות בלבם וגופם כרצונם, אז כשיבוא לדבר שרצונו חזק בו אף גם צד איסור בו, הרבה יצטרך להזיע עד שיתגבר ויתרחק ממנו, וגם אינו בטוח אם יוכל לו ליצרו אז, והוא מפני שלא למד קשת בשונאיו הקטנים, ולא נעשה גיבור ואיש מלחמה בהדברים שאין בהם איסור, ותאוותו בהם מעטה היא", ע"כ.

פרישות ודבקות

כלל גדול בעבודת ה' הוא, שיש למעט בהנאות גשמיות. ולא מדובר רק בהנאות האסורות על פי ההלכה, אלא גם באותן הנאות המותרות לכאורה. התנזרות ממותרות ככל האפשר, מביאה את האדם לקרבת אלקים ולדבקות בו ית'.
 וכך איתא בדברי הרמב"ן על הפסוק (ויקרא יט, ב): "קדושים תהיו", שהכתוב בא להורות שנהיה נקיים וטהורים ופרושים מהמון בני אדם שהם מלכלכים עצמם במותרות, ועל יד כך נזכה לדבקה בו.
 כיוצא בזה, מובא ביאור החיים הקדוש (שמות כה, לז): "כשאדם הולך אחר גרונו ויטה גבול התאוה שבו למותרות, בזה יחשיך אור הנפש, כי כשזה קם זה נופל, כשמתרבה תאבון המורגש מתמעט תאבון הרוחני, ע"כ. כלומר, ככל שהאדם מרבה בסיפוק תאוותיו הגשמיות, כך מתעמעם הניצוץ הרוחני ומתמעטת השתוקקותו לדברים שבקדושה.
 ובא רבינו ונתן בזה גדר, שאף דבר קטן כהרחת טבק, אין להרבות בו, כדי שלא להיגרר אחרי המותרות.

זהירות מהנאה

מעשה נורא מסופר על רבינו: "פעם אחת ציוו עליו הרופאים לרפואת הקיבה שלו, לשתות מעד טוב, ולא רצה. ואמר, אילו יכולים לנקב הכרס ולשפוך לתוכו את המשקה - הייתי עושה זאת, אבל לשתות דרך החיך והגרון - אני מתיירא אולי אהנה בגשמיות שלי (כתבי ר"מ מידנר השלם,

על הציון של הקדוש הזה, הוא ממש כמו שעומדים לפניו בחיים חיותו. (רבי אשר מסטאלין)

קחו שותפות בבניית בית הרבי,
 ושלחו קוויטל על הציון הקדוש.

התקשרו עכשיו 04-30-10-900

'לחיים', ר' נפתלי

למכור לו ישרות, פנים אל פנים. החסידים היו מזועזעים. כיצד יוכלו להביא בפני הרבי טיפוס גס שכזה? אך הבינו שאין להם ברירה. וכך יצאה משלחת מיוחדת שהובילה את האיכר המגושם, עמוס הבצל, אל ביתו של הרבי. "כמה אתה רוצה בעד הבצלים שלך?" פנה החוזה הקדוש אל האיכר, ועיני החסידים עוקבות אחר המתרחש בדומייה וחרדת קודש. "רק רגע, לא כל כך מהר", השיב האיכר בגסות והרים ידו כאילו רצה לדחות את הצעתו של הרבי. "אני קופא מקור. אני זקוק למשקה הגון כדי לחממני". הורה החוזה לגבאי למזוג לאיש כוס יין-שרף, ובמהרה הונחה הכוס לפני האיכר גרושה עד שפתה. "זה הכל?!", קרא האיכר כנעלב, "רק הכוס הקטנה הזו?" "תנו לו את כל הבקבוק והניחו לו לעשות כחצו", אמר החוזה הקדוש. כעת נראה מוכר הבצלים כמי שנעלב עלבון עמוק. "מה! אתה חושבים שאני שתיין?!" צעק בכעס. "אני אראה לכם! אני אלך הביתה ולא אמכור כלום!" הוא קשר את השק והיטיב את מעילו כאילו עמד לעזוב. מיהרו החסידים לנסות להרגיעו כשהם ממלמלים בדאגה מילות פיוס. לבסוף ברגע האיכר וחייך. "אני אגיד לכם מה", הוא אמר, ונשא אצבע לעבר גביע הזהב הנוצץ שעל השולחן. "אתן לכם את כל הבצלים שלי אך ורק אם תמלאו את הגביע הזה בויסקי ותיתנו לי לשותות ממנו..."

מקום מנוחת הרה"ק מלובלין צדוק"ל

מממת מתח השתררה במקום, והחסידים נסוגו לאחור, המומים. היה זה כוסו של הרבי, עשוי זהב טהור, ועליו גילופים עדינים ומשובבי עין של מקומות הקודש בארץ ישראל. מעולם לא זכה איש לשתות מהכוס הזו מלבד החוזה הקדוש בעצמו. ניסו החסידים להציע לו כוסות וספלים אחרים, גדולים יותר, לחדו או ביחד, אך הוא התעקש. "כמו שאמרתי לכם, רק מן הגביע הזה! אחרת אלך הביתה!". שוב ניסו להניאו מכן, אך ללא הועיל. הוא פשוט סירב. בלית ברירה ניגש החוזה ונטל את הגביע היקר והמקודש, מילאו ב'משקה', ונתנו לידייו של האיכר. זה הרימו בידו הימנית, צמצם את עיניו, ובריכוז וכוונה קרא בקול גדול הולך וחזק: "ברוך אתה... שהכל נהיה בדברו!" לשונם של הנוכחים כמעט נעתקה מפיהם, והם אנו אחרינו 'אמן'. רק החוזה, אחרי שנעץ את עיניו הטהורות באיש, קלט מה התרחש, וחיוך רחב התפשט על תואר פניו הקדושים. "לחיים, רבי נפתלי! כה פיקח הנך, מן הסתם ראוי אתה לשתות מגביע זה. לחיים ולברכה! לחיים טובים ולשלום!"

לרגל מלאת 210 שנה להסתלקות הרה"ק החוזה מלובלין זי"ע. ט' אב תקע"ה - תשפ"ה מסופר, כי סמוך לתקופת המעבר של הרבי מלובלין זי"ע מלאנצוט ללובלין, הקרובה לעיר לודמיר, נפגש עמו הרה"ק מרן רבינו שלמה מקארלין זי"ע, ואמר לו: "אולי אפשר באיזה אופן שתהיה קצת תרעומת על איש קדוש מפורסם, שבא לדור בתוך גבולו, ולא הודיע לו מקודם. אבל עליכם הרבי מלובלין אי אפשר שתהיה לי שום קפיצת בעולם, מחמת אהבה רבה שיש לי אליכם!" וכן מסופר שהרה"ק החוזה הקדוש אמר: "מה שהרה"צ הר"ש מקרלין עושה בעת חלוקת הדגים בשבת-קודש, אנחנו עושים בעת חלוקת המעד [משקה דבש] בשבת-קודש". (מתוך 'ספר שמע שלמה' החדש השלם והמפורא)

זה שבועות מספר שלובלין העיר שרידה במזג אוויר סוער. רוחות שורקות בעה, וסופת שלגים מערימה ערמות צחורות וגבוהות, לאורכם של השבילים והדרכים, ומעל גגות הבתים הדלים.

בקושי רב מצליחים התושבים לצאת אל הרחוב הסוער, וזאת רק לאחר עיטוף הגון מכף רגל ועד ראש במיטב הבגדים העבים, כמחסום מפני הצידה החודרת. בשל השבילים החסומים למסע ומעבר, נמנעה הגעתם של האיכרים אל העיר למכור את תוצרתם. המצב הכלכלי היה ירוד באותה העת ואספקת המזון הלכה והתדלדלה במהירות.

גם בביתו של הצדיק החוזה מלובלין, שרר מחסור במוצרי המזון השונים, וביניהם כלה גם הבצל. השבת קרבה ובאה, ובצל חסר מעל שולחנו של הצדיק. היתכן כי ייעדר מעל שולחנו של הצדיק המאכל הנשגב 'אייער-און-צוויבעל', המורכב מתערובת של ביצים מעוכים ובצלים קצוצים, שצדיקים כה הקפידו לאוכלו בסעודת הבוקר של שבת קודש?

ניסו תלמידיו וחסידיו של הרבי הקדוש להשיג כמה בצלים בכל דרך אפשרית, אך מאמציהם עלו בתוהו. מישוה אפילו הצליח לפלס דרכו בין ערימות השלג, עד לחוותיהם של כמה מאיכרי הסביבה, אך גם מגבולם תמו וכלו הבצלים.

בבוקרו של יום השישי, השכים קום רבי נפתלי מרופשיץ, אחד מתלמידיו הגדולים של החוזה, ובשובו מבית מדרשו של הרבי דרך כיכר השוק, נתקלו עיניו באיכר נכרי מגושם ועב בשר היושב לו מכורבל במעילו, ולרגליו פרוש ומוצע למכירה שק מלא בצלים!

זיק ניצת בעיניו הטהורות של רבי נפתלי, ובמוחו החל לרקום רעיון נועז. "זו בדיוק ההזדמנות לה חכינת! ברוך השם!" הרהר לעצמו. הוא ניגש לגוי וביקש לקנות ממנו את השק כולו. האיכר ידע היטב את ערכה של 'סחורת' היקרה, וציפה לעשות רווח נאה ממכירתה. לא זו העת לפשרות והנחות. הוא נקב בסכום גבוה במיוחד, ולהפתעתו הרבה, הסכים רבי נפתלי מיד ושלשל לידיו את מלא הסכום.

אך לא היה קץ להפתעות. "אני רוצה לקנות גם את מעיל הפרווה שלך ואת כובעך", הוסיף רבי נפתלי.

הביט האיכר ביהודי כעל 'חסר דעה', ובקושי האמין למשמע אוזניו. תחילה סירב לבקשה תוך שהוא נדהם לחלוטין - הן קור מקפאי עצמות שורר בחוץ, ואין יוכל לשוב לביתו בלי מעילו וכובעו? אך חבילת השטרות שבידו המושטת של לקוחו קרצה לו היטב, ועד מהרה נסגרה גם העסקה השנייה. ר' נפתלי צעד לביתו עם שק מלא בצלים ועם פרטי לבוש חדשים בלתי רגילים.

מאוחר יותר באותו יום, הופיע איכר מחוץ לביתו של החוזה, לבוש פרוות בסגנון האיכרים, ובכובע גדול שכיסה את מצחו וחלק מפניו, ולרגליו מגפיים מכוסות בבוץ.

"צ'בולקה! צ'בולקה!" [בצל! בצל!] קרא האיכר מכוסה הפנים בשפת הגויים ובנימה האופיינית.

המוני חסידים אצו מכל עבר. עז היה חפצם לרכוש בצלים לכבוד שבת קודש. התקבצו סביב מוכר הבצלים וניסו לשאת ולתת עמו, אך האיכר סירב להוריד מן המזחיר המופקע שנקב. התחננו בפניו החסידים: "עלינו להביא כמה בצלים לרבי! הוא איש דגול וקדוש. אם רק תרשה לנו לקנות לו בצלים, יבואו עליך שפע ברכות".

"אם הוא מיוחד כפי שאתם אומרים, אמכור לו", אמר האיכר, "אך רק אם אוכל

ילדי רבינו שלמה

החוזה מלובלין

הרב הקדוש רבי יעקב יצחק הורוויץ - הרבי מלובלין, שנודע בכינויו 'החוזה מלובלין', נולד בעיר יזפוב בשנת תק"ה (לפני מאתיים ושמנים שנה), לאביו רבי אברהם אליעזר, שהיה אב בית דין. בצעירותו דבק החוזה הקדוש ברבי ר' שמעלקא מניקלשבורג, ולמד בישיבתו בעיר שינאוו. שנים לאחר מכן דבק ברבי ר' אלימלך מליז'ענסק, עד שהפך לאחד מגדולי תלמידיו.

ה'חוזה מלובלין' היה ידוע כמי שרואה וחווה למרחוק, ועל שם כך נקרא שמו 'החוזה'. כוח זה קבל מרבו הגדול הרבי ר' אלימלך מליז'ענסק.

פטירתו של החוזה הייתה כרוכה במעשה טמיר ונעלם. הרבי הקדוש שהיה ידוע בצפיתו הגדולה לגאלה השלמה, פעל גדולות ונצורות פיוס שמחת תורה בשנת תקע"ה למען קרוב הגאלה, אולם הסטרא אחרא (מלאכים שאינם טובים) גרמו לכך שבפפת פתאום נפל מחלון ביתו בנסבות שאינן ידועות. הרבי נחבל קשות וכך שכב רתוק ומשתק במטתו חדשים ארבעים, ובתשעה באב של אותה שנה, נפטר מהעולם ונטמן בעיר לובלין.

החיים בלודמיר בעבר ובהווה

הציור הנדיר מהכותל המערבי

מסטרעליסק [והחוזה הק' מלובלין ועוד], שהיה תלמידו של מרן רבינו שלמה מקארלין זי"ע. ר' אהרן משה עלה לארץ הקודש בשנת תקצ"ט, והיה האדמו"ר הראשון בירושלים עיר הקודש. לימינו ניצב החסיד רבי יהוסף שווארץ בעל 'תבואות הארץ'.

הרה"ק רבי אהרן משה מבראד על יד שריד בית מקדשנו

לאור ימי האבל על חורבן בית מקדשנו, נביא בזאת לפני הקוראים היקרים, ציור נדיר, שהוא העתק מתחריט עץ מלאכת מחשבת, מעשה ידיו של הצייר הצרפתי אלכסנדר בידה, בו נראה הכותל המערבי שריד בית מקדשנו. היו חוקרים ששיערו, כי היהודי הדור הצורה שעומד במרכז התמונה ואוחז במטה, הוא הרה"ק רבי אהרן משה מבראד זי"ע, תלמיד הרה"ק רבי אורי

חידה

איך מונעים שנאה בין חברים? הפתרון לחידה מופיע בעלון זה.

כדי לענות על החידה יש לחיג לקו לודמיר 02-3011122, להכנס לשלוחת הילדים - שלוחה מספר 0, ולפעל לפי ההוראות. הזוכה יקבל זכוי לרכישת מתנה בסך 50 ש"ח. את התשובה יש להקליט עד ליום ראשון פרשת ואתחנן הזוכה לפרשת פינחס: אהרן גליק ירושלים